

Sygn. akt I C 346/15

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 października 2016 r.

Sąd Rejonowy w Grudziądzu, Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Maciej Plaskacz

Protokolant sekretarz sądowy Karolina Komorowska

po rozpoznaniu w dniu 20 października 2016 r. w Grudziądzu

na rozprawie

sprawy z powództwa **D. S.**

przeciwko **Skarbowi Państwa – Zakładowi Karnemu Nr 2 w G.**

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. przyznaje adwokatowi Ł. K. ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Grudziądzu kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem opłaty za pomoc prawną udzieloną powodowi z urzędu;

III. zasądza od powoda D. S. na rzecz pozwanego Skarbu Państwa – Zakładu Karnego Nr 2 w G. kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. kosztami sądowymi, od których powód był zwolniony, obciąża Skarb Państwa.

**Sygn. akt I C 346/15**

## UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 3 lutego 2015 r. (k. 2-4), uzupełnionym dnia 19 czerwca 2015 r.

(k. 29-30) powód D. S. domagał się zasądzenia na jego rzecz od pozwanego Skarbu Państwa – Zakładu Karnego Nr 2 w G. kwoty 40.000 zł oraz zwrotu kosztów procesu. Powód wyjaśnił, że jest osadzony w Zakładzie Karnym Nr 2 w G.. Uzasadniając żądanie, powołał się na liczne braki i uchybienia dotyczące warunków osadzenia.

Postanowieniem z dnia 6 marca 2015 r. (k. 15) Sąd zwolnił powoda od kosztów sądowych w całości i ustanowił dla niego adwokata z urzędu.

W odpowiedzi na pozew (k. 35-36) strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zwrot kosztów procesu. Strona pozwana zakwestionowała zasadność zarzutów powoda odnoszących się do warunków osadzenia.

Sprawa została rozpoznana w postępowaniu zwyczajnym.

**Sąd ustalił, co następuje:**

Powód D. S. był osadzony w Zakładzie Karnym Nr 2 w G. (dalej jako: ZK Nr 2 w G.) w okresie od 17 lutego 2014 r. do 7 marca 2014 r.  
i od 30 października 2014 r. do 25 lutego 2015 r.

Dowody:

Historia rozmieszczenia – k. 44, 46

Notatka służbowa z dnia 29 maja 2015 r. – k. 25

W okresie od 5 listopada 2014 r. do 16 grudnia 2014 r. powód przebywał w celi nr 3 na oddziale VI. Cella ta ma powierzchnię 13,65 m<sup>2</sup> i przeznaczona jest dla czterech osadzonych. W czasie osadzenia powoda w celi nie przebywało więcej niż cztery osoby.

Cella ta była przeznaczona dla palących, była zabrudzona, występowały w niej drobne uszkodzenia. (...) nosiły ślady użytkowania. Okna były zasłonięte nieprzezroczystą przesłoną, oświetlenie zapewniały lampy jarzeniowe. W celi był wyłączany prąd od godziny 9.30 do 12.00, a następnie od 23.00 do 5.45. Osadzeni dbali o czystość w celi. Wśród osadzonych nie było chorych zakaźnie. Powód był przeziębiony.

Dowód:

Zeznanie świadka J. S. – k. 83-83v.

W okresie od 20 stycznia 2015 r. do 25 lutego 2015 r. powód był osadzony w celi nr 17 na oddziale V o powierzchni 41,08 m<sup>2</sup>, przeznaczonej dla 13 osób. W czasie pobytu powoda nie występowało tam przeludnienie. Wyposażenie było częściowo uszkodzone

i nosiło ślady użytkowania. Na ścianach występowała wilgoć i pleśń. Cella była przeznaczona dla palących, nie było w niej czysto, przy czym zachowanie czystości należało do obowiązków osadzonych. Okna były zasłonięte przesłoną. Oświetlenie celi zapewniały dwie lampy jarzeniowe. W celi funkcjonowała wentylacja grawitacyjna. Kącik sanitarny był wygrodzony za pomocą płyty pilśniowej i oddzielony drzwiami od reszty celi. W celi była umywalka oraz kran z doprowadzoną zimną wodą. Osadzonym wydawano środki higieny osobistej oraz środki czystości w wystarczających ilościach. Mieli oni ponadto możliwość nabycia środków higieny i czystości w kiosku na terenie ZK Nr 2 w G., z której to możliwości powód korzystał.

Dowody:

Zeznanie świadka P. C. – akta sprawy I Cps 23/16

Zeznanie świadka A. D. – k. 117

Zdjęcia – k. 121

Przy przyjęciu do ZK Nr 2 w G. powód nie zgłaszał żadnych dolegliwości.

W okresie osadzenia powód nie zgłaszał dolegliwości psychicznych ani potrzeby rozmowy z psychologiem. Powód korzystał z jednej porady lekarskiej w celu kontroli masy ciała oraz z pięciu porad stomatologicznych. Powód został zapoznany z informacjami na temat profilaktyki zakażeń.

Osadzeni nie mają informacji o chorobach zakaźnych innych osadzonych z uwagi na objęcie tych informacji tajemnicą lekarską. Wychowawcy i inni funkcjonariusze również nie mają takich informacji. Za zgodą osadzonych są prowadzone badania pod kątem chorób zakaźnych.

Cele są wizytowane codziennie przez wychowawców, według harmonogramów przez kierowników działów oraz dodatkowo przez dyrektora i wicedyrektora.

Dowody:

Notatki służbowe z dnia 17 lipca 2015 r. – k. 44-45

Notatka służbowa z dnia 16 lipca 2015 r. – k. 53

Zeznanie A. G. przesłuchanego za stronę pozwaną – k. 139-140

W okresie osadzenia powoda w ZK Nr 2 w G. nie występowało zjawisko przeludnienia. Powierzchnia celi przypadająca na jednego osadzonego nie była mniejsza niż 3 m<sup>2</sup>.

Dowód:

Informacja z dnia 17 lipca 2015 r. – k. 40-43

Przewody kominowe w ZK Nr 2 w G. są poddawane okresowym kontrolom, które nie wykazywały nieprawidłowości. W większości cel funkcjonuje wentylacja grawitacyjna.

W celach znajdowały się oddzielone ścianą kąciki sanitarne oraz umywalki z zimną wodą. W części cel są założone przesłony okienne w celu zapewnienia prawidłowego toku postępowania karnego i uniemożliwienia niedozwolonych kontaktów między więźniami z różnych cel.

Sprzęty stanowiące wyposażenie cel noszą ślady użytkowania.

Dowody:

Protokoły nr (...) z dnia 26 listopada 2013 r. – k. 57-58

Protokoły nr (...) z dnia 20 listopada 2014 r. – k. 59-60

Zeznanie świadka J. S. – k. 83-83v.

Zeznanie A. G. przesłuchanego za stronę pozwaną – k. 139-140

Dokumentacja zdjęciowa – k. 121

W okresie osadzenia powoda w ZK Nr 2 w G. i w okresie zbliżonym przeprowadzano regularnie kontrole sanitarne. Nie wykazywały one nieprawidłowości, w wyjątkiem stwierdzenia dnia 18 marca 2014 r. ogniska pleśni na suficie i ścianie zewnętrznej kuchni. Dnia 16 kwietnia 2014 r. przeprowadzono malowanie ścian i sufitów w tym pomieszczeniu. Ogniska pleśni były ponadto doraźnie likwidowane na bieżąco przez osoby pracujące w warsztacie.

Dowody:

Wyciąg z książki kontroli stanu sanitarnego – k. 61-65

Zeznanie świadka J. S. – k. 83-83v.

Zeznanie A. G. przesłuchanego za stronę pozwaną – k. 139-140

**Sąd zważył, co następuje:**

Stan faktyczny został ustalony na podstawie dokumentów, zdjęć, zeznań świadków J. S., P. C., A. D., B. G. i D. P. oraz zeznań A. G. złożonych za stronę pozwaną.

Autentyczność i rzetelność dokumentów, z których przeprowadzono dowód i które wymieniono powyżej, nie budziła wątpliwości Sądu i nie była kwestionowana przez strony.

Dowody z zeznań świadków R. Z. i P. S. nie zostały przeprowadzone (k. 126, 131) z uwagi na brak możliwości ustalenia miejsca ich pobytu wynikający z niewywiązania się przez powoda z nałożonego na niego obowiązku podania miejsca pobytu świadków (k. 116, 127) oraz braku informacji o aktualnym miejscu zamieszkania świadków w dostępnych Sądowi bazach danych (PESEL-SAD, NOE-SAD).

Zeznania świadków zasługiwały generalnie na walor wiarygodności, gdyż były spójne, logiczne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, a przy tym znajdowały potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym. Świadek P. C. wskazał wprawdzie, że przebywał z powodem w trzech celach jedenastoosobowych, podczas gdy z historii rozmieszczenia wynika, iż przebywał z powodem w jednej celi trzynastoosobowej, ale wskazana rozbieżność nie podważa ogólnej wiarygodności zeznań świadka. Biorąc pod uwagę częste zmiany miejsca osadzenia poszczególnych więźniów, nie można wymagać dokładnego odnotowania w pamięci świadka, gdzie, kiedy i z kim był osadzony. Świadek A. D., mimo przypomnienia sobie osoby powoda, nie był w stanie opisać żadnych zdarzeń z jego udziałem ani przedstawić stanu cel w okresie osadzenia w nich powoda. Świadcowi B. G. nie udało się przypomnieć żadnych okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia, co jest uzasadnione tym, że nie przypominał on sobie również powoda. Świadek D. P. nie odtworzył w pamięci osoby powoda, a jego zeznania ograniczały się do przekazania ogólnych informacji o warunkach osadzenia.

Na podstawie art. 302 § 1 zd. drugie k.p.c. Sąd przeprowadził dowód z przesłuchania stron z ograniczeniem do strony pozwanej. Sąd odstąpił od przesłuchania powoda, gdyż – mimo prawidłowego wezwania – nie stawiał się on na przesłuchanie stron. Należy nadmienić, że Sąd zasygnalizował pełnomocnikowi powoda potrzebę ustalenia aktualnego adresu powoda już w końcowej fazie posiedzenia dnia 26 lipca 2016 r., a następnie w obecności pełnomocnika powoda przedstawił skutki niestawiennictwa na przesłuchaniu stron podczas odraczenia rozprawy dnia 8 września 2016 r. Adres, na który wysłano wezwanie, widnieje natomiast w bazie PESEL jako adres zameldowania powoda na pobyt stały, powód podał go przy zwolnieniu z ZK Nr 2 (k. 25), a pełnomocnik powoda posługiwał się nim w toku postępowania (k. 29). Zeznanie A. G. nie budziło zastrzeżeń co do jego wiarygodności, nie wnosząc jednocześnie wiele dla rozstrzygnięcia sprawy z uwagi na duży stopień ogólności wiedzy przez niego posiadanej.

Jako zbędny dla rozstrzygnięcia Sąd pominął dowód z oględzin Zakładu Karnego Nr 2 w G. (art. 217 § 3 in fine k.p.c.), o którego przeprowadzenie wnosił powód. Przeprowadzenie oględzin mogło bowiem dać obraz wyłącznie aktualnego wyglądu pomieszczeń, a cel ten realizuje w stopniu dostatecznym dokumentacja zdjęciowa sporządzona przez stronę pozwaną (k. 121). Nie można również tracić z pola widzenia faktu, że dokonanie oględzin wiązałoby się ze niedogodnościami dla osadzonych zamieszkujących cele poddawane oględzinom wynikającymi z konieczności opuszczenia cel na czas oględzin oraz przestrzegania rygorów związanych z obecnością sędziego wyznaczonego, stron i pełnomocników w części mieszkalnej zakładu karnego. Ważąc wartości w postaci prawa powoda do rzetelnego procesu i prawa kilkudziesięciu innych osadzonych do odbywania kary we właściwych warunkach, Sąd zdecydował, że cele procesu zostaną zrealizowane

w wystarczającym stopniu przy użyciu mniej uciążliwego środka dowodowego w postaci wskazanej dokumentacji zdjęciowej.

Podstawę prawną dochodzonego roszczenia stanowi art. 448 § 1 zd. pierwsze k.c., zgodnie z którym w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego

za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Jak trafnie przyjęto w judykaturze, prawo do godnego odbywania kary pozbawienia wolności lub tymczasowego aresztowania niewątpliwie należy

zaliczyć do katalogu dóbr osobistych podlegających ochronie. Działania naruszające te dobra mogą zatem rodzić odpowiedzialność Skarbu Państwa na podstawie art. 24 i 448 k.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2010 r., II CSK 486/09, niepubl.). Przyznanie zadośćuczynienia zależne jest jednak od wykazania działania władzy państwowej skutkującego naruszeniem dobra osobistego osadzonego w postaci godnego odbywania kary pozbawienia wolności,

a także bezprawności tego działania. Uwzględniając konstytucyjną regulację odpowiedzialności Skarbu Państwa w art. 77 ust. 1 Konstytucji RP oraz kodeksowy model odpowiedzialności wynikający z art. 417 k.c., należy uznać, że bezprawność jako przesłanka odpowiedzialności powinna być rozumiana jako niezgodność o charakterze obiektywnym, oceniana w odniesieniu do nakazów i zakazów wynikających z normy prawnej. Dla powstania odpowiedzialności nie jest natomiast wymagane, by naruszenie dóbr osobistych było zawinione (tak Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia

18 października 2011 r., III CZP 25/11, OSNC 2012, nr 2, poz. 5).

Liczne zarzuty powoda dotyczą szeroko ujętych warunków osadzenia, w tym osadzenia w warunkach przeludnienia.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe nie dało podstaw do przypisania stronie pozwanej bezprawności. Punktem odniesienia dla oceny warunków panujących w okresie osadzenia powoda w Zakładzie Karnym Nr 2 w G. (dalej jako: ZK Nr 2

w G.) są głównie normy prawne wynikające z Kodeksu karnego wykonawczego

i przepisów wykonawczych do tej ustawy. Część z kwestii podniesionych przez powoda regulowało w okresie jego osadzenia rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia

17 października 2003 r. w sprawie warunków bytowych osób osadzonych w zakładach karnych i aresztach śledczych (Dz.U. Nr 186, poz. 1820) oraz zastępujące je rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 stycznia 2014 r. w sprawie warunków bytowych osób osadzonych w zakładach karnych i aresztach śledczych (Dz.U. poz. 200).

Zgodnie z art. 110 § 2 zd. pierwsze k.k.w., powierzchnia celi mieszkalnej, przypadająca na skazanego, wynosi nie mniej niż 3 m<sup>2</sup>. Ze złożonej przez stronę pozwaną historii rozmieszczenia wynika, że standard ten był spełniony w odniesieniu do każdej celi,

w której przebywał powód, co potwierdzili nie tylko przesłuchani w toku procesu funkcjonariusze Służby Więziennej, ale również świadkowie osadzeni w celach razem

z powodem – P. C. i J. S..

W myśl art. 110 § 2 zd. drugie k.k.w., cele wyposaża się w odpowiedni sprzęt kwaterekowy zapewniający skazanemu osobne miejsce do spania, odpowiednie warunki higieny, dostateczny dopływ powietrza i odpowiednią do pory roku temperaturę, według norm określonych dla pomieszczeń mieszkalnych, a także oświetlenie odpowiednie do czytania i wykonywania pracy. Zgodnie z § 1 ust. 1 pkt obu przywołanych rozporządzeń

w sprawie warunków bytowych osób osadzonych..., osobie osadzonej w zakładzie karnym lub areszcie śledczym wydaje się odzież, bieliznę, obuwie, pościel, środki higieny, konserwacji oraz sprzęt stołowy. Powód nie udowodnił, by nie wydano mu w ogóle przedmiotów tego rodzaju lub wydano je w nieodpowiedniej liczbie. Jednocześnie przepisy prawa nie nakładały na zakład karny obowiązku wydania osadzonemu przedmiotów nowych, co powoduje, że otrzymanie przez powoda używanych sprzętów nie było naruszeniem prawa. Zastrzeżenia świadków P. C. i J. S. co do stanu technicznego sprzętów

w celach nie znajdują w pełni potwierdzenia w złożonej dokumentacji zdjęciowej, aczkolwiek zgodzić się można, że sprzęty noszą ślady użytkowania. Nie zostało jednak wykazane, by sprzęty udostępnione powodowi nie mogły pełnić przypisanych im funkcji użytkowych,

co ewentualnie mogłoby być rozpatrywane jako naruszenie obowiązku wydania osadzonemu określonych przepisami rzeczy. W ocenie Sądu, stronie pozwanej nie można przypisać bezprawności za pojawiającą się w zakładzie karnym wilgoć oraz wynikającą z niej pleśń.

Z poczynionych ustaleń wynika, że zjawiska te są eliminowane w sposób zarówno planowy, jak i doraźny. Należy dodać, że ich występowanie jest naturalne dla polskiego klimatu,

a zatem potencjalna bezprawność mogłaby się przejawiać nie w ujawnieniu pleśni czy wilgoci, a jedynie w niewłaściwej na nią reakcji. Poczynić wypada również obserwację, że podnoszony przez powoda niewłaściwy stan cel może wynikać częściowo z zachowań samych osadzonych, na których spoczywał obowiązek utrzymania porządku w celi. Dodatkowo, powód przebywał w celach dla palących, a jest oczywistym, że palenie tytoniu w zamkniętych pomieszczeniach przez dużą grupę osób powoduje przyspieszoną degradację powłok malarskich i przedmiotów znajdujących się w pomieszczeniach.

Nie można również zgodzić się z powodem, by cele były pozbawione wentylacji. Przeciwnie, w celach tych funkcjonowała wentylacja grawitacyjna, której sprawność potwierdzały okresowe przeglądy. Jest faktem powszechnie znanym, że wydajność takiej instalacji pozostaje ograniczona, ale na obecnym etapie rozwoju cywilizacyjnego stanowi ona podstawowy sposób wymiany powietrza w pomieszczeniach przeznaczonych do użytku przez ludzi.

Ograniczenie dopływu światła naturalnego przez zamontowanie przesłon lub siatek mocnej konstrukcji, montowanych po zewnętrznej stronie okien, dopuszcza *expressis verbis*

§ 77 pkt 1 lit. g rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 31 października 2003 r.

w sprawie sposobów ochrony jednostek organizacyjnych Służby Więziennej (jedn. tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 548). Osadzenie powoda w celach zabezpieczonych nieprzezroczystymi przesłonami nie miało zatem charakteru bezprawnego. Sąd nie neguje przy tym uciążliwości związanych z ograniczeniem dopływu naturalnego światła. Niemniej jednak, określony poziom komfortu osadzonych jest tylko jedną z wartości, które państwo musi brać pod uwagę przy organizacji wykonywania kary pozbawienia wolności. Do innych należą m.in. konieczność zapewnienia właściwego przebiegu czynności procesowych, co wiąże się z kontrolą nad kontaktami osadzonych ze światem zewnętrznym, a także konieczność zapewnienia bezpieczeństwa w samym zakładzie karnym. Stosowanie zabezpieczeń będących źródłem pewnych dolegliwości dla osadzonych służy realizacji tych wartości i jest w pełni usprawiedliwione, znajdując przy tym podstawę w przepisach rangi ustawowej i podustawowej. Nie można jednocześnie pominąć faktu, że wszystkie cele były oświetlane sztucznym światłem, których źródło stanowiły głównie lampy jarzeniowe. Ta forma oświetlenia jest powszechnie stosowana w pomieszczeniach mieszkalnych i budynkach użyteczności publicznej, a użycie jej w zakładzie karnym nie może być kwalifikowane jako zachowanie bezprawne.

Odnosnie do zarzutu braku ciepłej wody w celach należy zauważyć, że szczegółowe wymagania konstrukcyjne reguluje rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia

12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki

i ich usytuowanie (Dz.U. Nr 75, poz. 690 ze zm.). W myśl § 2 ust. 1 rozporządzenia, jego przepisy stosuje się przy projektowaniu, budowie i przebudowie oraz przy zmianie sposobu użytkowania budynków oraz budowli nadziemnych i podziemnych spełniających funkcje użytkowe budynków, a także do związanych z nimi urządzeń budowlanych, z zastrzeżeniem

§ 207 ust. 2. Rozporządzenie to nie znajduje zatem zastosowania do budynków istniejących,

w tym Zakładu Karnego Nr 2 w G., który jest obiektem historycznym. Nie można zatem czynić stronie pozwanej zarzutu niedoprowadzenia ciepłej wody do wszystkich węzłów cieplnych, w tym umywalek w celach mieszkalnych.

Sąd nie dostrzegł naruszenia przepisów prawa również w planowych ograniczeniach dostaw prądu do cel. Żaden z przepisów prawa pozytywnego nie gwarantuje bowiem osadzonym nieprzerwanego, całodobowego dostępu do energii elektrycznej.

Zarzutów powoda odnoszących się do braku środków sanitarnych nie potwierdzili współosadzeni, przy czym świadek P. C. potwierdził, że dostarczane przez stronę pozwaną ilości takich środków były dostateczne.

Sąd nie podzielił zarzutów powoda odnoszących się do osadzenia z nosicielami chorób zakaźnych. Przede wszystkim należy zauważyć, że powód nie wykazał, by uległ w okresie osadzenia zakażeniu chorobą zakaźną przez innego osadzonego. Nie można również tracić

z pola widzenia faktu, że nosicielstwo chorób zakaźnych (takich jak HCV czy HIV) nie jest przesłanką izolowania chorych, a ujawnianie tego nosicielstwa wobec współosadzonych przez administrację zakładu karnego mogłoby stanowić ingerencję w prawa chorych i naruszenie tajemnicy lekarskiej. Dodatkowo, istnienie w społeczeństwie osób będących nosicielami różnych chorób zakaźnych jest zjawiskiem normalnym i nie stwarza generalnie zagrożenia dla zdrowia w przypadku zachowania należytej ostrożności. Z dokonanych ustaleń faktycznych wynika, że powód został poinstruowany co do niezbędnych środków bezpieczeństwa

w kontaktach z osobami zarażonymi. W tym stanie rzeczy Sąd nie dostrzega argumentów

za uznaniem osadzenia z takimi osobami za naruszenie dóbr osobistych, pomijając nawet niewykazanie przez powoda faktu osadzenia z nosicielami chorób zakaźnych.

Nie potwierdziło się stanowisko powoda o niezgodności z prawem udzielanej mu opieki medycznej. Zgodnie z art. 115 § 1 k.k.w., skazanemu zapewnia się bezpłatne świadczenia zdrowotne, leki i artykuły sanitarne. W okresie osadzenia powód skorzystał

z jednej porady lekarskiej i pięciu porad stomatologicznych. Mimo deklarowanego w pozwie złego stanu psychicznego, powód nigdy nie zgłosił potrzeby skorzystania z konsultacji psychologicznej, co podważa wiarygodność twierdzeń powoda o wystąpieniu u niego poważnych problemów natury psychicznej w związku z osadzeniem.

Podsumowując należy stwierdzić, że w żadnym z aspektów osadzenia powoda

w Zakładzie Karnym Nr 2 w G. nie ujawniła się bezprawność, którą można

by przypisać stronie pozwanej, co czyni powództwo bezzasadnym. Dodatkowo, ocena zasadności roszczenia wymagałaby również ustalenia stopnia naruszenia dóbr osobistych

z punktu widzenia powoda. Powód zaś uniemożliwił poczynienie przez Sąd ustaleń w tym zakresie, nie stawiając się na rozprawę przeznaczoną na przesłuchanie stron. Bierność powoda nie ograniczała się przy tym do ostatniego posiedzenia Sądu, gdyż zaprzestanie jego aktywności procesowej można powiązać już z chwilą zwolnienia go z zakładu karnego.

Z podanych względów, na podstawie art. 448 § 1 w zw. z art. 417 k.c., powództwo podlegało oddaleniu jako bezzasadne, o czym orzeczono w punkcie I sentencji wyroku.

O wynagrodzeniu pełnomocnika powoda z urzędu będącego adwokatem orzeczono

w punkcie II sentencji wyroku na podstawie § 2 ust. 1 i 3 w zw. z § 11 ust. 1 pkt 25 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461 ze zm. ).

O kosztach procesu orzeczono w punkcie III sentencji wyroku na podstawie

art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 k.p.c. Strona pozwana wygrała proces w całości, ponosząc koszty procesu w kwocie 120 zł stanowiącej wynagrodzenie pełnomocnika procesowego będącego radcą prawnym w stawce minimalnej (§ 10 ust. 1 pkt 25 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.). Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, wskazane koszty powinny być zwrócone przez powoda.

O kosztach sądowych, od których powód był zwolniony, orzeczono w punkcie IV sentencji wyroku na podstawie art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych

w sprawach cywilnych (jedn. tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 623).